

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta šte. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose šte. 7

Cena: Posamezna šte. L 25
Naročnina: Mesečno L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190
Poštno ček. račun: šte. 24/12410

Leto VIII. - Štev. 26

Gorica - 28. junija 1956 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Nedeljski počitek nujna potreba modernega človeka

Življenje postaja vedno bolj dinamično. Povsod sam stroj, sam stroj. Se iz človeka bi radi napravili stroj, če bi se dalo.

V vsem modernem življenju se zato pozablja na pravi počitek in predvsem na nedeljski počitek. Kolikokrat vidimo tudi med našimi ljudmi, kako skrunijo nedeljski počitek. Na poljih orjejo, žanjejo, po mestih zidajo, belijo stanovanja itd. Skrunilci Gospodovih dni mislijo, da s tem pokažejo svoj napredek, pa kažejo le svoje nazadnjaštvo. Da bi šli ti ljudje ob nedeljah v London in njegovo okolico, ali pa v druga severna mesta, tam bi videli, kaj se pravi posvečevanje nedeljskega počitka od vseh težjih del.

Nedeljski počitek je božja zapoved. Bog jo je dal človeku v korist, da se oddahne, da pride do časa, in se spomni tudi na svoje dušne potrebe. Pa je nedeljski počitek — kot trdijo zdravniki — tudi človekova zdravstvena potreba. To, kar manjka človeku v tem povojnem času, je prav gotovo mir in počitek.

Celo življim poskrbi človek počitek, da potem laže delajo in mu več koristijo. Prav tako potrebuje počitek človek. Tudi stroji morajo počivati, da se prezgodaj ne izrabijo. Človek, ta najpopolnejši naravni mehanizem, pa da bi ne počival? Nujno potrebuje počitek, da si nabere novih energij in da svojih sil prezgodaj ne izrabijo.

Zato je nedeljsko delo skrajno škodljivo človeku. Če bi človek to razumel, bi si prihranil marsikak križ. Spominjam se moza brez vere, ki je vse nedelje delal in na sam velikonočni praznik raztresal gnoj po svojih travnikih in se rogol ljudem, ki so se praznično oblečeni vračali od jutranje maše. Kmalu je moral kogači s svojim delom, ker ga je dolgotrajna bolezen prikovala na posteljo. Nikoli ni hotel počivati, zato se je tako zgodaj zgaral.

Ko je Bog določal dan počitka, je pač vedel, koliko počitka je človek potreben in koliko dela zmora. Kdor skrni 3. božjo zapoved, žali Boga, a tudi sebi kvari zdravje. In pri vsem svojem delu nima božjega blagoslova. Kaj mu pomaga ves trud?

Naši pradedje so sveto spoštovali nedeljski počitek. Treba je, da se povrnemo k navadam naših prednikov in da naše ljudstvo vedno in povsod zopet praznuje Gospodove dni in ne skrni nedeljskega počitka za nabeno ceno.

Letalska parada

V Moskvi so imeli v nedeljo veliko letalsko paradno, na kateri so pokazali nekaj najmodernejših sovjetskih letal. Na paradno so povabili tudi zahodne letalske častnike. Posebno pozornost je vzbujal načelnik glavnega stana ameriškega letalstva general Twining. Bulganin se je na nekem sprejemu tujih častnikov po paradi zahvalil Združenim državam za pomoč, ki so jo dajale Sovjetski zvezi med vojno. To je prvo sovjetsko priznanje, da so pomoč sploh dobivali.

Tito v Bukarešti

Ko se je Tito vračal z obiska v Sovjetski zvezi, je obiskal Romunijo. Romunija je prva država, ki je posnemala Sovjetsko zvezo in pozabila na preteklo sovraštvo med Jugoslavijo in kominformističnimi državami. Pri stari politiki še najbolj vztrajata Bolgarija in Albanija.

V sredo popoldne se je vrnil v Beograd, kjer je imel govor. Prihodnje dni bo imel razgovore z Nasserjem.

PORTIČ V GRLJANU

Vrenje med ital. socialkomunisti

Ko so pred časom objavili v Ameriki celotno besedilo govora, s katerim je Hruščev naprtil Stalinu krivdo za vse, kar je Stalin naredil slabega, je zašumelo med komunisti po vsem svetu. Zadrega je bila tem večja, ko se je izvedelo, da je objavljeno besedilo resnično in da niti ne vsebuje najhujših stvari, ki jih je Hruščev omenjal. V zahodnih državah so začeli komunisti metati svojim voditeljem očitek, da so jih varali, saj so jih navajali k božanskemu češčenju Stalina. Zato so se ti začeli opravičevati. Italijanski komunistični prvak Togliatti je na primer rekel, da za vse to ni vedel, česar mu seveda nihče ne verjame, saj je dolga leta živel v Moskvi in s Stalinom sodeloval. Dalje je očitil Stalinovim naslednikom, tudi Hruščevu, da so soodgovorni za Stalinova nečedna dela. Če bi zahodni komunisti, ki smo imeli vedno brezmejno zaupanje v sovjetsko komunistično partijo, pravi Togliatti, kritizirali Stalina, bi bili proglašeni in uničeni kot agenti reakcionarnih sil. Končno je Togliatti namignil, da si bodo morali italijanski komunisti poiskati »lastno pot v socializem« na osnovi čistega Leninovega nauka. Torej bo vse ostalo pri starem, ker je prav Leninov komunistični nauk zakotil Stalina.

Tega se zaveda celo italijanski socialistični prvak Nenni, ki je v nekem članku napisal, da je treba zavrniti nele stalinizem, ampak tudi leninizem. Dalje Nenni zavrača diktaturo proletariata, ki da ni več potrebna. Iz tega vidimo, da se obeta za v bodoče precej zanimiv razvoj. Komunisti so v hudi notranji krizi, prav tako pa tudi Nenni, ki je doslej zvesto capljal za njimi in jim služil. Zdjaj vidijo, da se pred njihovimi očmi ruši stavba, na kateri so doslej gradili svoje politično delo. Vsak se bo skušal rešiti, kakor bo znal. Togliatti bo začel govoriti

Egipt ima novo ustavo

Predsednik egiptovske revolucionarne vlade Nasser si je s sobotnimi volitvami zagotovil oblast za nadaljnjih šest let. Dobil je veliko večino glasov za prvega predsednika republike. Proti njemu ni smel nihče kandidirati. Ljudsko glasovanje je hkrati odobrilo novo ustavo, ki slovi na nekakih socialističnih načelih. Nasser je po izvolitvi kot predsednik republike naznanil ustanovitev Narodne zveze, ki je edina dovoljena stranka v državi. Vlada je odstopila, vendar bo vodila posle do oktobra, ko bodo volitve v parlament. Tudi takrat bo smela nastopiti edino dovoljena stranka, Narodna zveza.

c nekem narodnem komunizmu, kot ga uči Tito, Nenni pa bo skušal izkoristiti težave komunistov in si pridobiti njihovo članstvo. Morda se bo kdaj celo ločil divji zakon med italijanskimi komunisti in Nennijevimi socialisti.

Glede Stalina pa je zanimivo nekaj: božja kazen. Morda so ga celo ubili. Pa tudi če je umrl naravne smrti, so ga kmalu po smrti do gola onečastili in opljuvali njegovi najčrni sodelavci, njegovi komunistični nasledniki. V svoji obsodbi so prekosili vse nekomuniste, ki so kdajkoli kritizirali Stalina. Pač zasluzena kazen za človeka, ki je povzročil na svetu tako strašno gorjé.

Skromen Pineaujev uspeh v ZDA

Konec prejšnjega tedna se je vrnil z obiska v Washingtonu francoski zunanji minister Pineau. V svoji diplomatski torbi ni prinesel kdove kakšnih uspehov za Francijo. Že ob prihodu v Združene države ga je sprejelo ameriško časopisje s svarišom, naj bo v svoji politiki bolj dosleden. Danes je najvažnejši boj med komunizmom in svobodo. Francija pa vodi kolonialno vojno z alžirskimi nacionalisti, ki s tem bojem nima nič skupnega. Pineau je hotel dalje pridobiti Amerikance, naj bi bolj verjeli Sovjetom, ki govorijo, da so se poboljšali v primeru s Stalinom. Tudi tu manjka Pineauju doslednost. Francija namreč v odnosih z Alžirjem ne vodi politike popuščanja napetosti, ampak politiko meča. Zato je razumljivo, da Pineau ni mogel v Washingtonu uspeti. Celotno francosko časopisje mu je ob povratku očitalo, da je fantazist in naivnež. Tudi listi, ki večkrat kritizirajo ameriško politiko, so Pineauju očitali, da je hotel prezgodaj in pregloboko poseči v politiko pomirjevanja, ki še nikakor ni dovolj preizkušena. Dalje pravijo, da se je predal iluzijam ter želji, da bi postal nekak zahodni Nehru. Levičarski »Combat« je celo zapisal, da dela Francija pod Pineaujevim zunanjepolitičnim vodstvom porazen vtis negotovosti, nemoči ter utvar.

Sestanek „modrih“

V Parizu so se sestali zunanji ministri Italije, Norveške in Kanade. Ti ministri sestavljajo odbor »treh modrih«, ki je dobil na zadnji seji Atlantskega sveta nalogo, da izdela predloge za razširitev atlantskega zavezništva od vojaškega na politično in gospodarsko področje. Ministri so sestavili skupino vpra-

SOVJETI IN ISLAM

Milovan Djilas je pred kratkim napisal, da bi Hruščev šel tudi k papežu, če bi mislil, da bi bilo to koristno za komunizem. In res so Sovjeti nekaj podobnega že storili z islamom. Morda še marsikateri naš bralec ne ve, da zadnje čase muslimani iz Sovjetske zveze pridno romajo v islamsko sveto mesto Meko. Pri tem uživajo vso podporo sovjetske vlade. Zakaj? Zato, ker imajo ta »romanja« važen političen pomen. Ves muslimanski svet v Aziji in Afriki je v nekakem ne verskem, ampak narodnostnem vrenju. Tamkajšnji narodi, ki so po večini muslimanske vere, so pred kratkim dosegli neodvisnost, ali pa se borijo zanj. Ker so bili prej angleške, francoske ali nizozemske kolonije, je njihov odpor proti kolonializmu naperjen tudi proti zahodnim državam na splošno. In tu pridno prilivajo olja Sovjeti, ki hočejo postati zaščitniki in prijatelji arabskih narodov, kakor je izjavil sovjetski zunanji minister Šepilov med svojim obiskom v Egiptu. V Sovjetski zvezi so komunisti preganjali islam, kakor vse druge veroizpovedi. Naleteli pa se na močan odpor. Ker so videli, da le malo opravijo, so začeli muslimane puščati bolj pri miru.

Zato je bilo Stalinovim naslednikom tem laže, da jih privežejo bolj nase in jih izkoriščajo kot vabo za muslimane v nekomunističnih azijsko-afriških deželah. Odkar so začeli prijateljsko politiko z Indijo in odkar pošiljajo orožje Egiptu, so Sovjeti postali že kar precej popularni v muslimanskem svetu. Svojega prijateljstva nikakor nočejo zapraviti, ampak ga gojijo kot zelo nežno cvetko. Tako na primer ne pustijo, da bi na Češkoslovaškem vrnili čast zaradi titovstva in izdajstva obsojenemu Slanskemu, ker je Žid in bi njegova rehabilitacija utegnila nepovoljno vplivati na muslimanske Arabce. Če bi komunisti zmagali, bi islamu prej ali slej zavili vrat, kot drugim veram, toda danes se jim izplača drugačna začasna politika. Ko islam vihti meč, ga želijo naravnati tako, da bi kosil glave njihovih nasprotnikov. Egiptovski predsednik Nasser je danes v njihovi službi le kot nevtralec. Kremelj pa upa, da bo Egipt in z njim ostali muslimanski svet počasi drsel v komunistični tabor, iz katerega se ne bo mogel več izviti, ko bo trdno v njegovem prijemu. In takrat bo še dovolj časa, da udarijo po islamu, ko bo izpolnil svoje »dolžnost«.

Po Titovem obisku v Moskvi

Prejšnji teden so po zaključenih jugoslovansko-sovjetskih razgovorih objavili dve uradni poročili. Prvo govori o meddržavnih odnosih, drugo pa o odnosih med sovjetsko in jugoslovansko komunistično partijo. Iz prvega poročila je razvidno, da bo Jugoslavija odslej skoro v celoti podpirala sovjetsko zunanjo politiko. To velja zlasti o sovjetski politiki glede razorožitve, evropske varnosti, Kitajske in nemške združitve. Sovjeti hočejo, da bi govorili najprej o razorožitvi in šele nato o nemškem zedinjenju. Zahodne države in Nemčija pa žele ravno obratno, ker vedo, da bi Sovjeti skoro gotovo ne pristali na nemško zedinjenje, ko bi eukrat imeli v žepu dogovor o razorožitvi. To je posredno potrdil sam Hruščev, ki je rekel Molletu in Pineau, da imajo Sovjeti raje na svoji strani 17 milijonov Nemcev, kakor da bi imeli proti sebi 70 milijonov Nemcev v združenju Nemčiji, tudi če bi bila vojaško nevtralna. Zelo važno je poročilo o bodočih odnosih med sovjetskimi in jugoslovanskimi komunisti. Podpisala sta ga Hruščev in Tito. V poročilu je med drugim rečeno, da bosta obe partiji delali za razmah komunizma, odnosno, kot pravi izjava, za razmah »socializma«. Besede komunizem se izogibljujejo, ker je vse prej kot privlačna, saj se prav danes tako v Sovjetski zvezi kot na zahodu krha. Toda beseda ni važna, saj gre za sistem, ki mu je dal življenje Lenin in se je izkazal za kruta ter neučinkovitega.

Zanimiv je zahodni odmev na Titove razgovore v Moskvi. V Ameriki so hudo napeli ušesa, ko je izjavil Zukov, da bi se Jugoslavija in Sovjetska zveza v bodoči vojni skupno borili. Amerikanci pa pošiljajo Titu pomoč in orožje, ki bi v vojni ubijalo njihove vojake. Kljub temu pa je vlada za nadaljevanje pomoči Jugoslaviji, češ da bi sicer Tita še bolj porinili v žrelo Moskve. Angle-

ži pa so bolj pozorni na izjavo o sodelovanju med jugoslovanskimi in sovjetskimi komunisti. Vidijo namreč, da bo Tito s svojim geslom »neutrnosti« — ki ni več nevtralnost — služil sovjetskemu prizadevanju za snovanje ljudskih front v zahodnih državah. Ljudske fronte naj bi pritegnile k sodelovanju s komunisti socialisti ter raznovrstne levčarje in koristne tepec pod novo obliko »socialistične enotnosti«. In ta politika bo res nevarnejša od Stalinove.

ZVEZA MED AVSTRIJO IN ITALIJO

Dne 8. t. m. je dr. Jakoncig, strokovnjak za cestne gradnje, imel na kongresu za promet v Inštrukcu zelo pomemben govor, v katerem je 20 pričujočim tehničnim strokovnjakom razložil svoj načrt za graditev predora pod Brennerjem. Po tem načrtu naj bi bil predor dolg 23 km (predor pod Mount Blancem, ki je sedaj v gradnji, bo dolg komaj 12 km) in naj bi imel dve nadstropji, spodnje za tritirno železnico, zgornje za dve vzporedni cesti, široki po 6 m. Predor bi začeli graditi na Colle Isarco na italijanski meji in pri mestecu Steinach na avstrijski. Bil bi zelo važnega pomena za obe državi in bi omogočal redni promet tudi v zimskih mesecih.

STOLETJE BEGUNCEV

Revija »Herder Korrespondenz« je v januarju številki prinesla statistiko beguncev:

Zapadna Nemčija 10 milijonov, Italija 1/2 milijona, Anglija 400.000, Avstrija 300 tisoč, Francija 300.000, Turčija 1/4 milijona itd.

Kitajska Formoza 20 milijonov, Indija in Pakistan 12 milijonov, Japonska 6 milj., Koreja 5 milijonov, Vietnam 3 milijone, Egipt 1/4 milijona itd.

V Evropi in Aziji je moralo od leta 1912 dalje zapustiti svoje domove in bežati 90 milijonov ljudi. Danes je še 55 milijonov ljudi v begunstvu.

JUDJE NAGRADILI KATOLISKEGA SKOPA

Severnoameriška judovska organizacija »Judovsko bratstvo« je svojo letno nagrado za leto 1956 podelila katoliškemu nadškofu mesta Bostona z motivacijo, da je njegovo delo že leta in leta usmerjeno k bratškemu razumevanju med različnimi veroizpovedmi.

NAŠ TEDEN V CERKVI IZREDNO SLAVJE NA SVETI GORI

1. nedelja, 6. pob.: Presv. Rešnja Kri
2. ponedeljek: Obiskanje Marije Device
3. torek: sv. Leon II., p.
4. sreda: sv. Urh, škof, sv. Berta, d.
5. četrtek: sv. Ciril in Metod, slovanska apostola
6. petek, prvi v mesecu: sv. Izajija, pr. sv. Bogomila, d.
7. sobota, prva v m.: sv. Vilibald, šk.

*

OBISKANJE DEVICE MARIJE. Ko je nadangel Gabriel naznanil Mariji, da jo je Bog izbral za mater Odrašenikovo, ji je tudi povedal, da bo teta Elizabeta v sta-

IZ SV. EVANGELIJA

Tisti čas, ko je vzel Jezus kisa, je rekel: *Dopolnjeno je. In nagnil je glavo in izdihnil. JUDGE so tedaj (ker je bil dan pripravljana), da bi trupla ne ostala na križu v soboto (bil je namreč velik tisti sobotni dan), prosili Pilata, da bi se jim kosti strle in da bi jih sneli. Prišli so torej vojaki in strli kosti prvemu in tudi drugemu, ki je bil z njim križan, ko so pa prišli do Jezusa in videli, da je že mrtev, mu niso kosti strli, ampak eden izmed vojakov je s sulico prebodel njegovo stran in takoj je pritekla kri in voda. In tisti, ki je videl, je pričeval in njegovo pričevanje je resnično.*

*

PRAZNIK PRESV. RESNJE KRVI

Praznik Presv. Rešnje Krvi je v bistvu praznik neskončne božje ljubezni do ljudi. Ni ga večjega dokaza resnične ljubezni do kake osebe kot samodaritev, dar in žrtev lastne osebe in lastnega življenja za ljubljeno bitje. To resnično je Zveličar najprej oznanil, potem pa z osebnim zgledom potrdil. Takole je dejal: »Večje ljubezni nima nihče kakor je ta, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje.« Jaz sem dobri pastir... svoje življenje dam za ovce.

Pri ljudeh pa navadi govorijo pričevoma le besede. Malo je takih, ki v javnem življenju dajejo dokaze dobrohotne ljubezni. Pri Jezusu pa je delovala živa, iskrena, dosledna, otipljiva in neomajna ljubezen; sejala je dobrote na vse strani in žrtvovala tisto premilo človeško življenje do mučenštva, do prelitja krvi. Pomislimo: do krvi! Sam božji Sin je moral na križ za grehe ljudi! Kakšna grozna smrt! A nele smrt: krvavi pot, nečloveški proces, bičanje, tr-

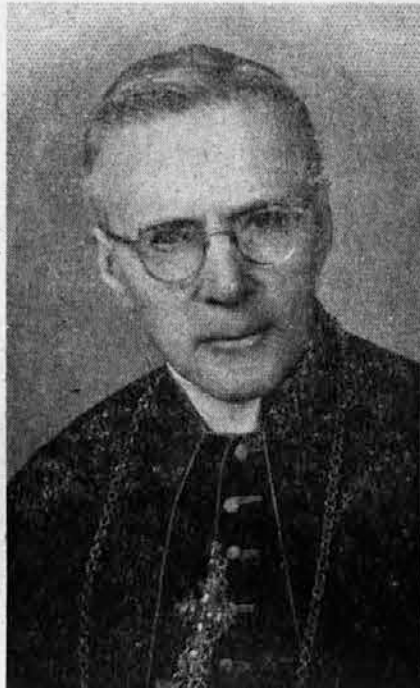
rosti dobila sina. Devica Marija se je kmalu odpravila iz Nazareta preko hribov v Ain Karim, v judovskem gorovju, k Elizabeti.

Marija je s svojim obiskom teto razveselila, ji pomagala, predusem pa je prinesla v družino blagoslov in milost božjo. Sv. Janez je bil, kot spoznamo iz evanĝelija, ob njenem prihodu očičšen izvrnega greha, še pred rojstvom.

Marija je vesela, če nam gre dobro: rada nam pomaga v potrebah, težavah, posebno pa nam posreduje Jezusa in njegovo milost. Častimo jo goreče, zatekajmo se k nji zaupno.

njevo kronanje, satansko zasme-hovanje, križev pot, križanje in grozna zapuščenost. Koliko truda, koliko muke, koliko trpljenja in koliko neznosnih bolečin v Jezusovem življenju! Koliko prelite krvi in to po neštetihi izkazanih uslugah in dobrotah! Po tolikih dokazih neizpodbitne dobrote in ljubezni je moral v mučeniško smrt na križu! Poglejte, kaj zmora satan in človeška hudobija! — Kdor nosi v duhu neizbrisko in nepozabno podobo Križanega, tak se nikdar ne ohladi v ljubezni do Boga. Tam govori ljubezen, čista, neskalkjena, nepokvarjena, vsa izničena in do konca žrtvovana ljubezen. Na križ je bilo pribito najmilejše Bitje tega sveta! Njegovo brezmadežno, deviško telo je bilo spremenjeno v eno samo odprto in pekočo krvavo rano. Že poprej je bil ves ranjen, neprespan, lačen, žen, strit in skrušen, dobesedno »mož bolečina«. In končno še pribit na križ kot kak velik zločinec! Največji človeški dobrotnik, Bog in človek, Zveličar človeškega rodu je moral umreti na križu kot kak zloglasen in nevaren hudodelec! Kakšna je slepota grešnega sveta! Isto ponavljajo tudi danes. Kadar brezverci preganjajo vero, Boga in vse, kar je božjega, in kadar ljudje grešijo, je kakor da znova križajo milega Jezusa: znova ga linčajo, bičajo, s trnjem kronajo, zasmehujejo in pošiljajo na križ; znova mu prebadajo roke in noge, znova ga satansko mučijo in hočejo Njegovo smrt. Tudi, če bi prišel sam Jezus vidno med nas, bi nekateri brez dvoma ponovno zahtevali Njegovo smrt. A Jezus ne umrje nikdar več. Toda resnica je ta, da so ravno grehi (tudi naši) povzročili Njegovo mučeniško trpljenje in smrt na križu. Naredimo in iskreno ponavljajmo trden sklep: nikdar več zavestno grešiti, ampak samo še ljubiti! O Jezus, Tvoji smo in Tvoji vedno ostanemo!

Dan 24. junija 1956 bo v letopisih našega Marijinega svetišča zapisan kot dan edinstvenega slavlja: zlate antiepirane maše našega solkanskega rojaka, škofa msgr. dr. Josipa Srebrnič, med katero je bil č. g. Danilo Cimprič iz Volč pri Tolminu posvečen za mašnika Gospodovega. Oba, posvečevalci in posvečenec sta bila težko preizkušena v življenju.

ZIVLJENJE ŠKOFA SREBRNICA

Prevzvišeni g. škof-zlatomašnik je bil rojen v Solkanu pod Sveto goro dne 2. februarja 1876. Ker je bil deček bistré glave so ga dali v mestne šole. Po končani srednji šoli je odšel na dunajsko univerzo, kjer je dosegel svoj prvi doktorat iz filozofije, nato je bil nastavljen na goriški gimnaziji kot profesor zgodovine. Že kot dijak in pozneje kot profesor ni svojega verskega prepričanja skrival pred nikomer — in to v tistih hudó liberalnih časih. — Božja milost ga je pa hotela pritegniti blizu k sebi.

Njenemu klicu se ni ustavljal. Kmalu je pustil državno službo in odšel v Rim na Gregorijansko univerzo, kjer je z brilantnim uspehom doktoriral v bogoslovnih vedah ter bil v Rimu 28. oktobra 1906. posvečen za duhovnika in je tam tudi opravil svojo prvo najsvetejšo Daritev.

Naslednje leto se je vrnil v domovino in stari Solkanci se še danes spominjajo njegove prve slovesne sv. maše v staroslavni župni cerkvi sv. Stefana ob času župnika msgr. Kolavčiča.

Tedanji nadškof dr. Sedej mu je zaupal vodstvo Malega semenišča v ulici Favetti in ga je imenoval za profesorja cerkvene zgodovine v bogoslovnem semenišču. Istočasno je sprejel tudi mesto direktorja v ženskem liceju zavoda Notre Dame. — A poleg vse te zaposlenosti je mladi g. doktor še našel časa, da je vodilno posegal v mlado krščansko socialno gibanje novejšega slovenskega rodu v naši deželi, obenem z dr. Ličanom, dr. Brecljem, dr. Capudrom, urednikom Kremžarjem in drugimi. On je tudi zamislil in vodil ustanovitve KTD (katoliškega tiskovnega društva), ki je pričelo z malo prodajalno knjig, a mu je za nekaj let sledila lastna tiskarna na vrhu Placute. — Tedanji voditelj in poslanec Slovencev, dr. Anton Gregorič, ni tega mladega gibanja nič kaj prijazno gledal; namesto da bi te mlade, idealne in žilave moči pritegnil kot sodelavce v boju proti liberalizmu (časniku »Sočie itd.), se je z njimi popolnoma razšel ter je izubjal za tudi med ljudstvom.

Prva svetovna vojna je vse te načrte in spore končala in domala uničila. Gorica se je znašla v bojni črti in mladi bogoslovni profesor je obenem z goriškim centralnim semeniščem in nadškofom Sedejem begunil v Stični na Dolenjskem pri tamkajšnjih oo. cistercijskih. Kdaj postavil na platno. Film snemajo v Palestini in Egiptu. Prehod Izraelcev čez Rdeče morje bo stal režiserja 600 milijonov lir, ves film pa 7 milijard lir. Stari režiser je obdarjen z neizčrpnimi življenjskimi silami in vsak najmanjši prizor je do vseh potankosti prestudiran.

DELO FRAMASONOV

Francoski pisatelj Pierre Saint Charles je nedavno objavil knjigo o framasoni v francoskem parlamentu. Zelo se borijo proti privatnim šolam in hočejo, da pride do ukinitve svobodnega pouka, pozneje pa, da bi bila državljonom odvzeta pravica biti kristjan. Pisatelj pravi: »Namen moje knjige je bil, da bi prikazal sonarodnjakom nevarnost, ki jo predstavljajo razne tajne družbe za francosko svobodo.«

Po končani vojni si je msgr. Srebrnič našel stanovanje v Gorici in se mislil z drugimi vred vrniti, a je prejel istočasno poziv, naj zasede stolico zgodovine grško-slovenskih cerkva in starokrščanske književnosti na novostanovljeni bogoslovni fakulteti ljubljanske univerze. To mesto je z dovoljenjem nadškofa Sedeja sprejel. Tam je postal predsednik Leonove družbe in urednik »Časac«. Njegovi članki so obravnavali kulturne in verske zadeve tedanjih časov.

BOG GA IZBERE ZA ŠKOFA

A božja Previdnost ga je vodila še više. V letu 1923 je bil po smrti pregnanega krškega škofa, tudi Goričana dr. Antona Mahnič, od papeža Pija XI. imenovan na izpraznjeno škofijo Krk, ki sestoji iz mnogih otokov v Kvarnerskem zalivu pod Reko.

V svoji novi visoki službi je občutil vso težo škofovega križa. Otok Krk je po mirovni pogodbi prišel pod Jugoslavijo, a duhovi so bili tam še zelo razburjeni. Kmalu po prihodu v škofijsko mesto je moral slišati od ovčie italijanske narodnosti popevko: »Va fuori straniera!« dasi je vso skrb obračal v to, da bi Italijani v njegovi škofiji imeli enako dušnopastirsko oskrbo kot Hrvati. Ko so ga verniki spoznali, so te zbadljivke popolnoma ponehale.

Za čistost verskih naukov, za javno moralno in za krščansko vzgojo mladine se ni bal niti ob času diktature v tedanji kraljevini Jugoslaviji javno nastopati, govoriti in pisati.

Med drugo svetovno vojno je imel težave z italijanskimi oblastmi v prilog slovenskih internirancev — največ s Kranjske — na otoku Rabu, kamor jih je hodil tolažiti in jim po možnosti pomagati. — Ob koncu te vojne je moral zavoljo Jezusovega imena in svoje zvestobe do Cerkve trpeti preganjanje. V letu 1945 je bil v Grižanih kot »banditi i sluga okupatorja« javno zasramovan od nahujskane množice, (tako poročča »Primorski Vjesnik«, 3. lipnja pod naslovom: Narod je dostojno ispratio Srebrnič.) Pozneje je bil konfiniran na Reki; na Sušaku je bil telesno napaden in ranjen; še pozneje je doživel, da so mu ob nekem navalu na škofijski dvorec razbili okna in uničili dragoceno knjižnico. In zakaj? Menda v zahvalo, da je vse svoje življenje in delovanje posvetil v blagor slovenskega in hrvatskega ljudstva. — Nehvaležnost je pač plačilo sveta.

Kolikor visokega gosta na Sveti gori poznamo, smemo biti prepričani, da je vse to vidano pretrpel spominjajoč se Gospodovih besed: »Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas« (Jan. 15.20), saj je vedel, da nahujskani ljudje »ne vedo, kaj delajo«. (Lk. 23.34).

Svojo škofijo pa je v kljub novim težkim razmeram vzorno uredil. Glavno skrb posvečal edinstvi svoje duhovščine in rednemu dotoku novega duhovskega naraščaja. Vpeljal je cerkveno gospodarstvo po zgledu dežel, kjer je cerkev ločena od države in navezana na prostovoljne prispevke. Da bi spoznal vse potrebe njemu izročeni ovčie, obiskuje župnije z vso pastirsko vemo in ga od napovedanega obiska ne zadrži ne razburkano morje ne huda burja, ki včasih divja po Kvarnerskem zalivu.

Pri vseh teh težavah pa osemdesetletni cerkveni dostojanstvenik svoje goriške domovine ni pozabil, zato nas neizmerno veseli, da je prišel na Sveto goro posvetiti novega goriškega mašnika g. Cimpriča.

Naj dobri nebeski Oče na priprošnjo naše svetogorske Matere rosi obilen blagoslov na posvetitelja in na posvečenca, katerima iz dna sreča iskreno čestitamo!

NOVOMASNO POSVEČENJE

Škof posvečevalci je prišel na Sv. goro že v petek zvečer s konferenco škofov, ki se je prav prejšnje dni končala v Zagrebu. V soboto ga je gotovo zelo skrbelo, kako bo v vremenom, kakor je skrbelo nas vse, ko je cel dan šel dež. Ali glej, napačilo je nedeljsko jutro, kakor bi ga angeli umili. Tudi to je pripomoglo, da se je nabralo na Sv. gori veliko ljudstva kakor le ob izrednih priložnostih. Duhovnikov je bilo 15, čeprav je mnoge zadržala doma nedeljska dolžnost, kot bi bili radi prišli na tako izredno slavlje. Med duhovniki sta bila tudi dva monsignorja iz Gorice, oboje stara prijatelja škofa dr. Srebrnič, in sicer msgr. Novak in župnik stolne cerkve msgr. Velci, po rodu z otoka Cres. Ljudje so pa prišli iz vseh krajev Primorske, zlasti številni so prihiteli Tolminci, saj je novoposvečeni mašnik njihov rojak. Tudi Goričani so bili častno zastopani, čeprav bi jih ob bolj gotovem vremenu bilo še več. Dolge vrste vernikov so že od prvih jutranjih ur oblegale spovednice, a kljub požrtvovalnosti

pričujočih duhovnikov, ki so šli vsi v spovednice razen škofa, niso mogli vseh spovedati. Zato so si tudi obhajila sledila neprestano do popoldne.

Posvečenje se je izvršilo med sv. mašo ob 10. uri. Škof msgr. Srebrnič je pristopil v spremstvu obeh goriških kanonikov, diakona g. Cimpriča in potrebne asistencije h glavnemu oltarju. Ubrano in slovesno je zadonela pesem »Eccc sacerdos magnus solkanskega cerkvenega zbora škofu rojaku v pozdrav. Začel se je ganljivi obred mašniškega posvečevanja. Ljudstvu je vse obrede s krepko in jasno besedo razlagal solkanski župnik in dekan g. Simčič, tako da so lahko vsi sledili temu, kar se je ob glavnem oltarju vršilo. Toliko bolj so šli sv. obredi vsem do sreca ob misli, da so vsi glavni udeleženci pri tej slovesnosti že pravi spoznavalci sv. vere: o škofu posvečevalcu in njegovih preizkušnjah smo že povedali, novi mašnik je tudi bil že več let v zaporu, dekan Simčič pa ima še vedno nad glavo šestmesečni zapor, ki ga čaka, če ne bodo višje sodnje uvidevnejše kot so bile nižje. Tri ure so trajali lepi cerkveni obredi, a se vernikom, ki so napolnili obširno svetogorsko baziliko, ni zdelo res, da je že konec, ko je zadonela po baziliki zahvalna pesem in je novi mašnik podelil svoj prvi blagoslov.

Z radostnimi srci in polni hvaležnosti Bogu, ki ne zapusti svojih zvestih ter jim vedno preskrbi potrebnih duhovnikov, so se ljudje vračali v nedeljskem večeru na svoje domove.

SPORED

SLOV. TABORA NA REPENTABRU

DVE PESMI:
Anton Svab: Kanglica
Vinko Vodopivec: Belokranjska balada
Poje mešani pevski zbor SKPD iz Gorice, vodi prof. Mirko Filej.

VASOVANJE NA KRASU
Folklorna slika s kraške vasi
Napisal Slavko Rebec, izvaja Slovenski oder in openski fantje in dekleta. Režira prof. Jože Peterlin.

DVE PESMI:
Fr. Vilhar: Kam?
Benjamin Ipavec: Oj ti črna eiganla. Marija!

Poje baritonist prof. M. Kos, pri klavirju Marij Sancin.
SVATBA MIKLOVE ZALE
Peta igra z bogatimi starimi svatovskimi običaji koroških Slovencev. Izvajajo koroški Slovenci, pevci iz Roža

Dirigira skladatelj Anton Nagele. Besedilo: Tomaž Holmar.
DVE PESMI:
Josip Pavčič: Pred durmi
Franc Vilhar: Mornar
Poje baritonist prof. Marijan Kos, pri klavirju Marij Sancin.

ANTON FÖRSTER: GORENJSKI SLAV-CEK
1. prizor iz III. dejanja. To je niz slovenskih, najbolj priljubljenih pesmi
Poje mešani pevski zbor SKPD iz Gorice, vodi prof. Mirko Filej.

MIHAEL JERAS-RADO LENČEK: TRZASKA LEGENDA
Duhovna igra, ki jo je napisal Jeras po gradivu Rada Lenčka, o času mučenca sv. Justa

Igra Slovenski oder, režira prof. J. Peterlin. Posamezne slike večejo s kratko besedo mladi slovenski pesniki in pisatelji.

Koroški Slovenci med nami

Pogrešali smo že tistih velikih slovenskih taborov, ko so nas obiskali tudi koroški Slovenci s svojo pesmijo. Letos spet pridejo na Repentabor.

Miklova Zala je tista lepa zgodovinska zgodba koroškega dekleta, ob kateri se osolzi oko Korošcu, ko jo pripoveduje ali pa posluša. Je pesem in bolečina mehkega koroškega srca. Nešteto krat so to igro na Koroškem že igrali. Tudi na Primorskem smo jo že videli. Toda najbolj pristno jo zna pokazati samo Korošec.

In prav za prireditev na Repentabru nam prinašajo bratje s severa presenečenje: Miklovo Zala nam ne bodo igrali, ampak peli.

Slovenski koroški skladatelj Anton Nagele je namreč to zgodbo uglasil. Zbrali so se pevci z vsega Roža, iz številnih vasi in nam bodo zapeli tisti dogodek iz zgodbe, ko se vsa vas veseli na svatbi Miklove Zale. A prav v tem trenutku naznanijo kresovi, da prihajajo Turki.

Svatba Miklove Zale, ki jo izvaja Korošci na slovenskem taboru, traja sama kake tri četrt ure. Za nas bo to gotovo nekaj novega. Že zaradi Korošcev ne smemo zamuditi slovenskega tabora!

Iz življenja Cerkve

POČITNICE SV. OČETA

Zdi se, da bo letos sv. oče pospešil svoj odhod v Castelgandolfo. Čeravno bo njegovo delo ostalo isto, vendar sodijo, da mu bo sveži zrak Albanskih gričev mnogo pripomogel k zdravju. V osemnajstih letih svojega pontifikata je sv. oče Pij XII. samo enajst poletij preživel v Castelgandolfo. V vojnih letih od 1940 do 1945 je ostal v Rimu, ker ni hotel zapustiti svojih vernikov. Prvič se je sv. oče Pij XII. podal v poletno rezidenco Castelgandolfo leta 1939. Tu ostane navadno od meseca avgusta do konca novembra. Skupno je sv. oče preživel v tem mestecu 41 mesecev, skoro tri leta. Prvi papež, ki je preživel poletne mesece v Castelgandolfo, je bil Urban VII. leta 1626. Slovesno pa je otvoril ta kraj kot poletno rezidenco papežev šele Pij XI. leta 1934.

ŠPANCJI SLAVIJO PIJA XII.

Nad 125.000 ljudi se je zbralo na stadionu v Madridu k proslavi Pija XII. Prisotna je bila žena državnega poglavarja, številni ministri. Na manifestaciji je bilo 11 govornikov, ki so predstavljali različna področja španskega narodnega življenja. Pred sv. mašo so prebrali poslanico svetega očeta, s katero blagoslovlja Španijo. Na stadionu je bilo 300 španskih in vatikanskih zastav, v ospredju pa je bila ogromna slika Pija XII., visoka 12 metrov.

VRATARJI HOTELOV PRI SV. OČETU

Večji skupini vratarjev rimskih hotelov, ki so vključeni v mednarodni organizaciji »Zlati ključiči«, je sv. oče v nagovoru poudaril nekatere lastnosti, ki naj bi jih gojili. Posebno jih je opozarjal na čuječ-

nost in uslužnost. Prizadevajo naj si, da bi jim vsakdanje delo postalo sredstvo za dvig k Bogu in bi jih tako vodilo k zveličanju.

PROCESIJE SV. RESNJEGA TELESA V GRČIJI

Slovesne euharistične procesije v Pireju se je udeležil tudi mestni župan. Dal je okrasiti ulice, koder se je pomikala procesija in jih razsvetliti. Vojaki so delali častno stražo Najsvetejšemu.

Naslednjo nedeljo je bila slovesna procesija v Atenah, ki jo je vodil nadškof. Udeležili so se je nekateri poslanci, mestni župan in diplomatski zbor. Pred blagoslovom je škof zmolil molitev za mir na svetu in v družinah in za vrnitev otrok, ki so jih ugrabili grški komunisti med državljansko vojno leta 1948.

PORTUGALCI HOČEJO KATOLISKO UNIVERZO

Univerzitetna katoliška mladina Portugalske je maja zborovala v Fatimi. Predsedoval je kardinal patriarh Cerejeira. Izrazili so zahtevo, da bi ustanovili katoliško univerzo, ki edina more nuditi uspešno moralno in versko vzgojo katoliških izobražencev.

NOVI FILM »DESET ZAPOVEDI«

Petinsedemdesetletni režiser De Mille je začel že v letu 1952 »vrteti« svoj sedemdesetletni film »Deset zapovedi«. Kolosalno delo zaposluje nad 200 priznanih filmskih igralcev poleg ogromnega števila drugih »priložnostnih«. »Zgodovina Mojzesova«, je izjavil De Mille, »je ena najmodernejših in najbolj dramatičnih zgodb, kar sem jih

Kaj pomeni beseda „demokracija“ v ZSSR

Nihče tolikokrat ne uporablja besede »demokracija«, kakor komunisti, hoteti z njo poudariti državno obliko komunistične Rusije in drugih komunističnih režimov, organiziranih po zgledu Sovjetske zveze. Stalin je stalno poudarjal, da je Sovjetska zveza najbolj demokratična država na svetu, njena ustava pa demokratiška do zadnjega člena. Pregled politične organizacije v Rusiji nam pove, da ni bila le diktatura Stalina edina odgovorna za pomanjkanje politične svobode, marveč tudi komunistični sistem, ki po svojem notranjem bistvu uničuje vso demokracijo kljub uporabi demokratičnega izrazoslova.

ZAKONODAJNA OBLAST V ZSSR

Da bolje razumemo komunistični politični mehanizem v Rusiji, moramo vedeti, da so politični temelji Zveze socialističnih sovjetskih republik sovjeti, to je zbori poslancev ali zastopnikov delavcev. Najvišji oblastni organ za vso državo je Vrhovni sovjet, sestavljen iz dveh enakopravnih delov: Zvezni sovjet, kjer je po en zastopnik na vsakih 300.000 prebivalcev, in pa Sovjet narodov, kjer so zastopniki 16 zveznih republik in avtonomnih pokrajin, ki skupaj sestavljajo Zvezo sovjetskih republik. Ta Vrhovni sovjet se izvoli vsaka štiri leta in ima izključno zakonodajno moč. Najvišji izvršni in administrativni organ je ministrski svet, ki je odgovoren za svoje delo samo Vrhovnemu sovjetu in njegovemu predsedstvu.

Po sovjetski ustavi bi morali biti izbrani zastopniki ljudstva na splošnih svobodnih, tajnih volitvah. V resnici pa volitve dejansko pobijajo to načelo svobode in demokracije, uzakonjeno v sovjetski ustavi. Zato ne moremo trditi, da je Sovjetska zveza demokratična država.

KAKO VOLIJO V ZSSR

V potrdilo tej trditvi, da namreč v Sovjetski zvezi ni demokratičnih volitev, naj služi popis, kako se vršijo tam volitve. Tri posebnosti sovjetskih volitev uničujejo vsako demokratičnost političnega udeleževanja. Tam vlada režim ene same stranke in ustava iz leta 1936 v paragrafu 126 daje vso pravico političnega dela samo komunistični stranki. Omenjeni člen ustave nasteva samo to stranko, kateri morejo državljani pripadati. Molotov je tako opravičil to nedemokratično ureditev: »V naši državi ni nasprotujočih si razredov, delavci in kmetje si podajajo roke v komunistični stranki, druge politične stranke bi bile samo agente kapitalizma, zato v naši državi ne moremo priznati drugih političnih strank.« Kakšna pa je moč te edine stranke in njena naloga, je povedal Hruščev na zadnjem kongresu komunistične stranke: »Še bolj moramo dvigniti vlogo komunistične stranke kot edine sile in vodnika sovjetskih narodov na vseh političnih, socialnih, ekonomskih in kulturnih področjih udeleževanja.« V Sovjetski zvezi torej ne more biti več strank, pa tudi ne more biti več struj v isti stranki. Zgodovina »čistke« v preteklosti in sedanjosti je zadostno opozorilo za vsakega, ki bi si predzrnil svobodno povedati svoje mnenje.

Druga značilnost nedemokratičnosti je v členu 141 ustave, ki govori o kandidatih za volitve. Samo po komunistični stranki nadzorovane organizacije morejo predložiti kandidate za volitve. Zato se posamezniki ali skupina državljanov ne more

predstaviti pri volitvah, ker nobena organizacija razen komunistične ni po ustavi priznana. Ta pa mora pri predložitvi kandidatov tudi izbrati nekatere, ki niso v stranki, kar služi za propagando o enotnosti stremjenja in prizadevanja vsega naroda za iste ideale. Volilni zakon zato v 79. členu volivcu daje možnost samo črtati na že sestavljeni listi tiste, za katere ne misli oddati svojega glasu.

Tretja značilnost nedemokratičnosti je monopol vse propagande, tiska, besede in zbiranja, kar si izključno pridržuje komunistična partija. Kot potrdilo temu naj navedemo samo konec člena 125 ustave, ki pravi, da je dana svoboda besede, tiska in zbiranja samo tedaj, kadar služi de-

NOVE SKRBI »NOVEGA LISTA«

V zadnji številki je zapisal »Kat. glas«, da se naši tržaški prijatelji skromno preživljajo s svojim pokliem (tudi kaplanskim) delom. »Novi list« pa ima prijatelje, ki o njih ni znano, s čim si služijo vsakdanji kruh. Mnogi nam pravijo, da jim pošiljajo »Novi list« že dalj časa brezplačno »na ogled«. Morebiti ga tisti bralci v resnici plačujejo, a tega nočejo priznati. Morebiti pa je tisti list res tako velikodušen, da nudi mnogim brezplačno svojo politično modrost. Ker bi si radi tudi mi izboljšali svoj neugodni položaj, smo vprašali »Novi list«, naj nam pojasni, od kod večje blagostanje njegovih izdajateljev in prijateljev. Ker mu je toliko znano o raznih Danderjih ter posebnih skladih, bo morda kaj vedel povedati sam o sebi.

»NOVI LIST« MOLČI

Da mu ni treba odgovoriti na naše vprašanje, ki ga je morda spravilo v zadrego, je privlekel v svoji zadnji številki za prico v svoji samoobrambi neki malo znan listič, ki se imenuje »Difesa Adriatica«. Če se smemo zanesti na to, kar piše »Novi list«, stvuje tisti italijanski listič doseganju županu Bartoliju, naj poskusi sestaviti bodoči občinski odbor s pomočjo našega občinskega svetovaleca dr. Agnelletta. Ta nasvet naj bi temeljil na dejstvu, da se je krščanska demokracija borila pri zadnjih volitvah proti vsem političnim skupinam; in naredila edino izjemo v korist Slov. dem. zveze ter (menda na ta način) dajala vso prednost slovenskim demokratom.

»NOVI LIST« SE UMIKA

Torej je vse, kar nam more »Novi list« očitati to, da pri zadnjih volitvah demokratični niso napadali naše liste? Ali so to vsi naši grehi? Pred volitvami pa je bruhalo Besednjakovo glasilo na »slovensko listo« žveplo in ogenj.

»Kat. glas« ni znano, ali je resnica ali ne, da niso demokratični napadali slovenske liste. Ni mogoče kontrolirati vseh volilnih shodov, listov in letakov. Znano nam je samo to, da sta slovensko listo napadala in blatila »Novi list« in dr. Dekleva. Velikim strankam se majhne stranke niso zdale nevarne in so jih pustile pri miru. Od naših tržaških prijateljev pa vemo, da niso nikoli prosili demokratiziranja, naj jih ne napadajo. Nasprotno: k napadom so jih celo izzivali, ko so pošiljali v naš list svoje dopise, v katerih so izrecno pozivali volilce, naj ne oddajo nobenega glasu demokratiziranom. To so ute-

lavskim interesom in utrditvi socialističnega režima.

Samo iz povedanega je jasno, da je med komunističnimi režimi in svobodnimi demokratičnimi režimi bistvena razlika in da je torej kaj različno pojmovanje demokracije na eni kakor na drugi strani. Za komuniste demokracija ne pomeni svobode za posameznika in spoštovanja politične igre drugih strank, marveč jim je demokracija samo podvrženost vseh navodilom ene same vsemočne stranke. To je veljalo pod Stalinom in velja tudi danes, saj novi »kurze« v Sovjetski zvezi ni spremenil ustave. O tem pričajo tudi vesti, da so zaprli štiri člane sovjetske akademije, ker so si drznili predlagati ustanovitve še ene opozicijske stranke.

Taka je torej diktatura, za katero so glasovali tudi slovenski komunisti 27. maja.

meljevali z mnogimi razlogi: demokratizirani so proti manjšinskemu statutu, proti dvojezičnosti, proti enakopravnosti Slovencev z Italijani, so proti prosti coni, so italijanska stranka, ki nima smisla za to, kar je slovenskega. Skratka: Tisti, ki so postavili slovensko listo, so bili bolj moški kot »Novi list«, ki je Slovincem svetoval povezavo z »Unione Triestina«. Obenem so postavili tak volilni program, ki bi ga ne podpirala nobena stranka, ki sodeluje z Bartolijevim »Odborom za obrambo italijanstva Trsta«. Ne čutimo zato potrebe, da bi raziskovali, ali so nas prt zadnjih volitvah demokratični napadali ali ne. Nima smisla, zahtevati od lista »Difesa Adriatica«, naj prekliče, da nas demokratični niso napadali. Iz tega dejstva pa izvajati sklep, da se mislimo vezati z demokratizirani, more poleg »Difese Adriatiche« samo »Novi list«.

VPRASUJEMO SEDAJ »NOVI LIST«:

Komunistični listi vas niso napadali ne pred volitvami, ne med volitvami, ne po volitvah. Ali naj po vaši logiki iz tega sklepamo, da ste povezani tisti tam okrog »Novega lista« s komunisti? Vi trdite: »slovenskih demokratov demokratizirani niso napadali, torej so slovenski demokrati v zvezi z demokratizirani. Če bi sklepali po istih pravilih«, bi rekli: vas komunisti ne napadajo, torej ste vi v zvezi s komunisti.

DOVOLJEHO IN NEDOVOLJEHO SODELOVANJE

Pod tem podnaslovom nam hoče razložiti »Novi list«, pod kakšnimi pogoji bi mi smeli sodelovati z demokratizirani. Mi teh naukov ne potrebujemo, ker smo pri volitvah nastopili popolnoma neodvisno od demokratiziranov, nismo od njih prejeli nobene podpore, smo jih med volilno borbo v tisku in na volilnih shodih napadali. Naj si rajši »Novi list« izpraša vest, zakaj je v volilni borbi sodeloval s komunisti ter združen s komunisti v Nabrežini tako učinkovito »brnil slovensko obalno«, da so prišli z njegovo pomočjo v občinski odbor Italijani komunistične in ital. nacionalistične liste ter so bili izključeni iz odbora Slovenci naše liste.

LJUDSTVU JE TREBA ODKRITO GOVORITI

Tako je zapisal »Novi list«. Tako pravimo tudi mi. V zadnji številki smo objavili pregled komunističnih in naših glasov zadnjih volitev v tržaški okolici. Vi-

ker sposobnih fantov in deklet je povsod dovolj. Zakaj bi jim ne pomagali, da se vpišejo v glasbeno šolo v Gorici?

K. H.

„Mandrjarske hlače“ na Opčinah

V nedeljo 17. junija smo videli v dvorani Marijaniški na Opčinah veselo enodejansko »Mandrjarske hlače«. Igro je napisal znani član Radijske igralske družine Slavko Rebec: zajel jo je iz slovenske folklorne v tržaški okolici.

Vsebinska je v kratkem naslednja:

Za hlijžjo poroko z Maričko je ženin Rudi naročil pri krojaču novo obleko, in sicer z dolgimi hlačami, ki se po mestni šegi širijo tudi na deželo in izpodrivajo kratke — dokolenke. Toda krojač je dolge hlače šival prvič in jih naredil malo predolge; sam je prezaposlen, da bi jih skrajšal, zakaj poroka bo že drugo jutro.

V nevestini hiši je več deklet, ki dokončujejo še zadnje priprave. Vse to delo vodi prezaposlena bodoča tašča Fani. Družbo jim dela stric Marko, star samec, dobričina, poglaviti zagovornik zvestobe stari ljudskim običajem — torej poglaviti nasprotnik dolgih poročnih hlač.

Krojač v naglici s kredo začrta, koliko

Teško stališče sosednih duhovnikov

Zopet je prišla preko meje vest, da so jugoslovanske oblasti obsodile na osem mesecev strogega zapora duhovnika v osebi g. župnika Štefana Gnezda iz Podkrajja pri Črnem Vrhu.

Kakor je že znano, so zadnje čase obsodili tudi druge duhovnike: g. dekana Simčiča iz Solkana na šest mesecev navadnega zapora in na prepoved opravljanja stanovskega poklica za dobo enega leta, g. Škarabota iz Levpe nad Kanalom na šest mesecev strogega zapora, g. Kobala iz Črnega Vrha na tri mesece navadnega zapora, g. dekana iz Komna na Krasu dvakrat po petnajst dni navadnega zapora, g. Franca Krapeža na petnajst dni navadnega zapora, g. Guliča iz Vrem na Pivki na deset mesecev navadnega zapora, g. Albina Bratino iz Otlice na petdeset dni navadnega zapora, g. Cafuto iz Slovenca v Brdih na osem tisoč din denarne globe. In tu niso še vsi naštetih zlasti ne tisti, ki so že plačali težke tisočake za prekrške ali pa ki še čakajo na razsodbo za sodnijski postopek, ki je še v teku.

Ali ne pomeni tako ravnanje z duhovščino na Primorskem pravo preganjanje duhovnikov v Jugoslaviji? Človek ima vtis, da tamkajšnje oblasti ne delajo drugega, kakor da neprenehoma preže na duhovnike, da bi jih zalotili pri prekrških njihovih vedno se menjajočih postav, samo da bi čimveč duhovnikov kaznovali. Žalosten in sramoten posel državnih organov, ki s takim početjem škodijo ugledu države v zamejstvu in ovirajo poslanstvo Cerkve v notranjosti.

Sprašujemo se, ali je mogoče govoriti o kakšni verski svobodi spričo teh tako žalostnih dejstev.

Dekana Simčiča so obsodili zaradi spovedi, gg. Škarabota in Gnezda zaradi resitve konferenčne naloge o cerkvenem premoženju, v kateri sta morala po nalogu g. škofa pojasniti kazni, ki doletijo tiste, ki se polastijo cerkvenega premoženja brez pristanka cerkvene oblasti. Gre torej v obeh slučajih za verske in cerkvene zadeve, ki jih morajo duhovniki braniti, ako hočejo storiti svojo dolžnost. Namesto da bi sodne oblasti pokazale razumevanje, ugotavljamo, da so zadale tako težke zaporne kazni.

Slovence tukaj v zamejstvu tako postopanje v matični domovini z duhovniki sila boli. Saj so nam preganjani duhovniki dobro znani.

deli smo porast komunizma. Kaj je temu vzrok? Vzrokov je gotovo več. Eden izmed vzrokov bo tudi zvita propaganda komunistov, ki so vpregli v svoj voz ljudi, o katerih smo že prej slutili, da delajo za komunistično star. Za tiste liste pa je agitiral tudi »Novi list«. Ta list bi lahko imel mnogo dobrih lastnosti. Lahko bi branil in zagovarjal vse, kar je dobrega in svetega. Če pa odpove v najbolj kritičnem trenutku, to se pravi, če ob volitvah potegne s komunisti, potem se uvrsti med tiste, ki zanikajo ne samo krščanska načela, temveč tudi temeljne svobodščine človeštva.

G. Ivan Kobal, ki je že tretji teden priprt v Solkanu, je človek, ki ni nikdar skalil pticu vode. To je dobričina, ki mu ni para. Vzdržal je na položaju vso zadnjo vojno. Videl je grozote italijanskih, nemških in partizanskih pohodov ter razdejavanje vasi in pokol ljudi. S svojo ljubeznivostjo je pripomogel k pomirjenju duhov in pozidavi porušene cerkve. Ko bi človek pričakoval, da bo slednjic užival nekaj težko zasluženega priznanja, pa mora trpeti še v zaporu, ker je pri krščanskem nauku povedal otrokom, da med nevarno čtivo spada tudi »Tedska tribuna«, ki izhaja v Ljubljani in ki je razširjena tudi med hribovskim preprostim ljudstvom. Za tak dušnopastirski opomin taka težka zaporna kazen!

G. Škarabot je tudi oseba, ki ga je sama dobrotina in ki se že dobro desetletje žrtvuje v hribovski samoti, samo da bi mogel koristiti svojemu ljudstvu. Prav tako je g. Gnezda v Podkrajju preživel marsikatero bridko uro trpljenja. Saj je znano, kako so ga Nemci odvedli kot talca zaradi partizanskih nastopov in ga vlekli do sredine Istre, kjer si je moral izkopati grob, a so ga potem izpustili in se je moral vračati peš po nevarni poti domov. Za toliko vztrajnost in zvestobo svojemu ljudstvu pa sedaj kar osem mesecev strogega zapora!

Mi v zamejstvu, ki ljubimo narod v matični domovini, ugotavljamo težek položaj tamkajšnje tudi za narodno stvar zaslužne duhovščine in najostreje obsojamo tako ravnanje tamkajšnjih oblasti ter pričakujemo, da bi bilo že slednjic konec takemu sramotnemu postopanju, ki žali čustva slehernega domoljuba!

NAVODILA ZA SLOVENSKI TABOR

Ker se obeta na slovenskem taboru velika udeležba, prosimo, da udeleženci ne bi čakali na tramvaje ali avtobuse zadnji trenutek. Na ta način seveda marsikdo ne pride na vrsto in je slabe volje. Avtobusi bodo vozili že mnogo prej. Vabimo vas, da združite tabor z izletom in pojdite že dopoldne od doma.

Vasi, iz katerih je udeležencev vsaj za en avtobus, naročite pravočasno avtobus sami.

Vstopnice si oskrbite že v farah v petek, soboto in nedeljo dopoldne, da ne bo potem navala na blagajno na Repentabru.

Vsako leto je avtobusno podjetje v eni do dveh urah prepeljalo spet vse udeležence iz Repentabra do Trsta. Zato naj nikogar ne skrbi, da se bo moral vrniti v Trst prepozno ponoči.

Pred pričetkom tabora bo v repentaborski Marijini cerkvi blagoslov. Vabimo Slovence, da pridejo že prej.

Vabimo Slovence, da vse store, da bo ta velika slovenska prosvetna manifestacija čim bolje uspeša. Naj bodo gostje tujih narodnosti, ki se bodo morda udeležili naše prireditve, lep vtis o naši slovenski kulturnosti!

Tisti, ki bodo imeli sedež, naj bodo brez skrbi, da bodo tudi res sedeli. Sedežev je izdanih le toliko, kolikor je stolov. Obrnite se vedno na reditelje!

Ob zaključku glasbene šole v Gorici

Po neki nelogiki, ki se v življenju večkrat pripeti, se je zgodilo, da sem prisostvoval zaključnim izpitom na glasbeni šoli, ki jo že tretje leto vodi v Gorici prof. M. Filej ob sodelovanju še petih drugih kolegov. Kar me je pri tem posebno zadelo, je bila smer šole, kakor jo je bilo razbrati pri izpraševanju. Ko beremo o drugih glasbenih šolah, slišimo o baletih, ritmiki, raznih produkcijah in podobnem. Na tej šoli nisi slišal o ničemer sličnem. Šlo je ravno za ono znanje, ki je potrebno organistu pri njegovi službi na kuru in v cerkvi. Najprej glasbeni del: teorija in harmonija, saj če teh ne obvlada, nihče ne more uspešno voditi zbora in orglati v cerkvi. Dopolnilo teoretičnemu nauku so praktične vaje na klavir. Vsak teden nudi šola posebne lekcije za klavir poleg redne tedenske šole ob torkih popoldne. Glasbenemu delu je sledil krščanski nauk in liturgika. Tudi to je za organista nujno potrebno. Poznanje krščanskih resnic je za človeka, ki mora pobleže streči Bogu pri službi božji, nujna potreba, da ne bo samo mehaničen mož za orglati. Prav tako se mora spoznati na cerkveno liturgijo.

Kako naj spremlja s petjem cerkveno leto in cerkvene obrede, če pa obojega nič ne pozna? Rajni Joško Bratuž je polagal toliko važnost na to, da se v cerkvi na kuru poje v soglasju s cerkvenim letom in mašnim delom. Dalje, da se tudi na kuru poznajo in spremljajo cerkveni obredi z vso natančnostjo kakor pred oltarjem. V glasbeno šolo za organiste spada vsled tega nujno tudi nauk o liturgiji. Končno pa ne smemo pozabiti na slovensčino. Organist mora še bolj kot pevci besedilo pesmi prav brati, ga razumeti, pokazati, da slovenski jezik obvlada, in sploh tudi, da mu domače slovstvo ni tuje. Organist se mora pač nujno tudi po splošni izobrazbi odlikovati pred pevci. Zato je bilo čisto na mestu, da so v glasbeni šoli vpeljali pouk slovensčine, ki naj dopolni pri kandidatih ono znanje, ki so ga v šoli prejeli.

V tej glasbeni šoli ne gre torej za samo znanje petja in instrumentov (klavirja, orgel), temveč za celotno oblikovanje cerkvenih organistov, ki naj v petletnem študiju postanejo ne samo vešč pečovodje, temveč tudi vsestransko usposobljeni za izvrševanje službe cerkvenega organista.

Če hočemo, da bo živela cerkvena in narodna naša pesem, moramo imeti po vseh župnijah sposobne organiste. Na raznih krajih še nimajo, a bi jih lahko imeli.

v ozadju nenehno urno teklo, je dejanje poživljala in po nji smo lahko videli, da trajajo »Mandrjarske hlače« približno eno uro.

Med igro smo nekajkrat slišali lepo fantovsko petje pod oknom, kar je bila posrečena domislja. Petje bo treba le še izpopolniti.

Zdaj ko so openski fantje in dekleta premagali oder, prestali prvi nastop in jim besedilo vlog teče, jih čaka le še eno: da se na odru razživijo, razgibljejo, da se bodo na njem počutili kot doma. Potem bodo »Mandrjarske hlače«, ki so gledalcem ob prvi predstavi v openski marijaniški dvorani tako ugajale, šle tudi preko drugih odrov na Tržaškem in ljudi zabavale s svojo svežino in šaljivostjo.

Slavku Rebcu, ki je igrice napisal, in openskim fantom in dekletom, ki so s pogumnim nastopom premagali strah pred odrom, izrekamo prisrčne čestitke in besedo spodbude.

(Ponovna uprizoritev na istem odru v nedeljo 24. junija je pokazala napredek v vseh pogledih: več je bilo glasbe in igralci so nastopili bolj sproščeno. Zdaj se ta mlada igralska družina lahko odpravi gostovat. Želimo ji veliko uspeha in volje do nadaljnjih naporov, brez katerih ni napredka.) V.B.

Ugotovitev

Na špletarska podtikanja nekaterih tednikov, ki izhajajo na Tržaškem, ugotavlja Slovenska demokratska zveza za Tržaško ozemlje in Slovenska katoliška skupnost v Trstu naslednje:

1. da je podlo obrekovanje, da bi »Slovensko listo« pri zadnjih upravnih volitvah v *kakršni koli obliki* podpirala katera koli italijanska politična stranka;

2. da je nasprotno prav Krščanska demokracija, n. pr. v dolinski občini postavila svojo lastno listo in s tem odvzela »Slovenski listu« nekaj sto glasov ter na ta način okrepila komunistično listo;

3. da so »Demokracija«, »Katoliški glas« in govorniki na shodih »Slovenske liste« pozivali volivce, naj ne volijo Krščanske demokracije zaradi propagandističnih razlik, zlasti v pogledu narodnih vprašanj.

Slovenska katoliška skupnost
v Trstu

Slovenska demokratska zveza
za Tržaško ozemlje

Tržaški velesojem

Na stekleni palači narodov, na prostoru tržaškega velesoja, so v nedeljo 24. jun. zaplapolale zastave 23 držav-soudeleženk osmega tržaškega mednarodnega velesoja. Z veliko svečanostjo je minister za zunanjo trgovino, Mattarella, otvoril razstavo ob prisotnosti visokih predstavnikov vlade ter tržaškega javnega ter političnega življenja, kakor tudi predstavnikov vseh 23 držav, zastopanih na velesojmu.

Predsednik velesoja ing. Sospisio je v svojem otvoritvenem govoru poudaril velik napredek, ki ga je možno zaznamovati na letošnjem velesojmu, in pa mednarodno zanimanje, ki se kaže v občnem zastopstvu raznih držav. Ing. Sospisio je še posebno pozdravil avstrijsko in jugoslovansko vlado, ki sta že od vsega začetka zastopani na mednarodnem tržaškem velesojmu. Avstrija je predvsem zastopana v lesni industriji, Jugoslavija pa razstavlja izdelke svoje industrije, razne stroje, jeklarske, usnjarske in lesne izdelke. Jugoslovanska razstava je letos dvakrat večja kot lani, saj zavzema 477 kv metrov prostornine. Načrte za jug. razstavo je izvršil beograjski arhitekt Cvetič.

Tržaški velesojem je prve dni obiskalo že lepo število oseb. Vstopnice dajo pravico tudi do srečolova. Vsak večer razdeli uprava velesoja lepa darila srečnim izžebancem.

Dolga tožba

Tržaški župan Bartoli je tožil odgovornega urednika »Corriere di Trieste« zaradi nekakega članka. Tožbo so morali odložiti, ker mora najprej najvišje Ustavno sodišče v državi rešiti nasprotje med 57. členom kazenskega zakonika in 27. členom ustave italijanske republike. Člen 57. kazenskega zakonika pravi, da je za članke v listu vedno odgovoren njegov odgovorni urednik, tudi če jih napiše kdo drugi. Člen 27. ustave pa pravi, da nihče ne more biti odgovoren za dejanja, ki jih sam ni izvršil. Zato morajo vse take tožbe čakati rešitve Ustavnega sodišča.

Z misijonari o Belgijškem Kongu

KAKO SE USTANAVLJA MISIJON

Ko se ustanavlja nova misijonska postaja, se vsa potrebna poslopja zgradijo najprej iz zasilnega materiala, to je iz kolov, vej, bambusa, lijan ali gozdnih ovijalk, lista in blata na način, kakor si zamoreci delajo svoja stanovanja. Oni ne potrebujejo niti enega samega žebca za svojo hišo. Važna stavba v sestavi misijonskih zgradb ene postaje je vsekakor večja ali manjša zasilna cerkev ali kapela. Prezbitarij je vedno kolikor toliko trdno zgrajen, da ni nevarnosti za Najsvetejše, ostali del cerkve je pa bolj velika lopa ali hanger kot drugo. Glavno je pač solidna streha. Taka zasilna cerkev je večših precej velika, 40 do 45 metrov dolžine, in mora večkrat služiti tudi kot šolski prostor, morda celo desetletje. Sele ko so tekom let zbrana gnotna sredstva in potrebni stavbni material, se ves misijon zgradi iz solidne trvine: opeke, cementa in drugega ter se za streho izbere pločevina. Kadar je v številu misijonskega osebja misijonski brat na razpolago, je

Sv. Ivan

NOVA MASA — 1. JULIJA

Rojstvo sv. Janeza Krstnika smo obhajali zelo slovesno. Na vigilijo smo imeli sv. mašo v lepo ozaljšani stari cerkvi. Ondi je bila v soboto in v nedeljo tudi večerna pobožnost. Slovensko prebivalstvo je zelo navezano na to cerkev ter se zelo rado udeležuje službe božje, ki se tu vrši. Pri župni cerkvi pa je bila slovesna maša in lepo posrečena procesija.

Sedaj pa je pred nami nova maša č. g. Viljema Žerjala, ki je gojenec papeškega zavoda »Germanicum«. V soboto zvečer ob osmi uri bo sprejem pred vhodom v župno cerkev. V nedeljo bo slovesna nova masa ob deseti uri, popoldanska pobožnost pa ob štirih.

Rojan

Industrijska strokovna šola v Rojanu te dni razstavlja izdelke letošnjih učencev in učenk. Res, težko je soditi, kje naj se človek ustavi in občuduje te lepe izdelke. Razstava je letos napolnila kar šest učilnic. Učenci so se postavili z lepimi mizarškimi in mehničnimi izdelki, ki so vredni vsega občudovanja. Ko si na poti k razstavi, si kar ne moreš misliti, da morejo iz dveh tako skromno opremljenih delavnic taki izdelki. Izdelki kažejo veliko zanimanje učencev in res strokovnjaško vodstvo mojstrov, ki uvajajo mladi obrtniški naraščaj k samostojnim izdelkom. V dekliških prostorih se ustavljajo zlasti mamice in učence prejšnjih let in živahno debatirajo, kaj je letos lepše, bolj zanimivo in bolj spretno od prejšnjih let. Sladkosnede se ustavljajo v sobi, kjer so razstavljene kuhinjske dobrote: torte, pečivo, likerji, vkuhano sadje itd.

Vse stene so lepo okrašene z zares preciznimi risbami tehničnega risanja. Nekatere risbe so prava mojstrovina in ne zaostajajo za inženirskimi izdelki. Par turbin, motorjev predstavlja čast šole, učencev in profesorja strokovnega risanja. Ob tej razstavi morejo starši videti, koliko pouka, ki ga bodo s pridom uporabili pozneje v življenju, dobe učenci na tej šoli.

Dolina

Dolinska župnija se pripravlja na škofov obisk in sveto birmo. Prav na opasilo farnega svetnika sv. Urha bomo imeli ta velik praznik. Škofov uradni obisk v župniji je vedno velika zadeva in v Dolini se vsi dobromisleči tega zavedajo. Gospod škof pride v župnijo ob sedmih jutraj in ostane pri nas do večera. Sveta birma bo po slovesni sv. maši, ki se začne ob 10.30. Popoldne ob treh bo nadpastirski obisk na Prebenedu, ob štirih pa slovesni blagoslov v Dolini. Farani in tudi sosede vabljene!

Gropada-Padriče

Če se podamo iz Padrič proti Gropadi, zagledamo na levi strani česte lepe stavbe: to je naša osnovna šola. Letos smo v istem poslopiju dobili še otroški vrtec, kar je jako razveselilo matere iz Gropade in Padrič.

graditev misijona njegova naloga, sicer si mora misijonar-duhovnik sam pomagati.

MISIJONSKI BRAT PRI DELU

Misijonski brat-stavbenik tako je opisuje svoj delovni dan: Zjutraj po sveti maši se delavci zberejo na določenem prostoru, kjer zabeležim odsotne. Nato kratko skupno molimo in vsak dobi potrebno orodje in njemu odkazano delo: 10 je zidarjev, 6 podajavev, 2 gresta po pesek v reko, 2 po zemljo za omet, 14 jih gre gnest ilovico in prešat opeko in jo nato razpostaviti v sušilnico, 5 jih pošljem v gozd sekati in prinašati drva za žganje opeke, in še katerega sem ali tja, kakor je pač treba. Kadar je kak zidar prost, ga pošljem graditi peč s surovo že dovolj suho opeko. (V tako peč gre, po velikosti, poljubno od 25 do 50 tisoč opek). Ali, ko je treba kuriti peč, kar traja tri dni in tri noči, vzamem delavce tam, kjer jih laže pogrešam, tako tudi za sekanje drv. Moji ljudje se tako razkropijo včasih zelo daleč naokrog. Takoj nato skočim od enega do drugega, da na licu mesta z vsakim posamezno določiva, kaj bo njegova naloga za tisti dan. Pri tem meni posebno dobro služi bicikel, da ni preveč izgube časa, ker treba se je vrniti zdaj

V nedeljo, 17. junija, je vladalo na tej šoli prazniško razpoloženje. Kaj je bilo vzrok temu razpoloženju? Otroci so povabili svoje starše in vaščane na zaključno šolsko prireditev. To je zelo hvalevredno, tem bolj ker je to že druga prireditev, ki so jo otroci te šole priredili svojim stasem in vaščanom v tem šolskem letu. Prva je bila ob miklavževanju, druga pa v nedeljo, ob zaključku šolskega leta.

Poleg lepega petja, ki so ga otroci izvajali dvoglasno, in poleg prisrčne igre »Lepa Vida«, je bila odprta občinstvu tudi razstava ročnih del, ki je žela splošno odobravanje za lepa in okusna dela, ki so jih otroci razstavili. Vse to razodeva skrb in ljubezen učiteljev do dela.

Številno občinstvo, ki se je udeležilo te prireditve, je odhajalo zadovoljno in ponosno na svojo šolo.

Aškerčev večer

Tudi SKPD se je spomnilo Aškerčeve stotletnice rojstva na svojem zadnjem kulturnem večeru v sredo 20. junija. Proč. Vinko Beličič nam je z živo in strujeno besedo predstavil Aškerca kot duhovnika, pesnika in človeka. Kljub svoji težki življenjski tragediji ostane Aškerč v slovenskem slovstvu najboljši epski pesnik. Med predavanjem so nam člani SKPD in dijakinja recitirali nekaj najlepših Aškerčevih pesnitev. Za zaključek smo slišali še nekaj lepih narodnih, ki nam jih je občuteno zapel oktet SKPD pod vodstvom svojega dirigenta Valentinčiča.

Tudi naši malčki iz otroškega vrtea so imeli svojo razstavo, iz katere je bilo jasno razvidno, koliko zmorejo tako majhni otroci pod vodstvom neutrudne in iznajdljive učiteljice.

Naši otroci so živi kot poper, pa tudi dobri in požrtvovalni. Tega ne pokažejo le v šolskem življenju, temveč tudi v verskem življenju. K sveti maši ob nedeljah radi hodijo, pa tudi k sv. zakramentom prihajajo pogostokrat. Upamo, da se bodo vedno tako in še bolj držali, da bodo v veselje Bogu, staršem, neutrudnim učiteljem ter dušnim pastirjem.

Prosek

Gospa Ana Verginela, roj. Kerševan, praznuje v četrtek 28. junija svoje 88. leto življenja. Od njenih 13 otrok je 8 še živih. Je najstarejša žena v župniji. Čestitamo!

Zavrgli so zakonski osnutek pravosodnega ministra Mora

Senatna komisija v Rimu je zavrgla zakonski osnutek pravosodnega ministra Mora, po katerem naj bi se Tržič in Gradež odepila od Gorice ter priključila območju tržaškega tribunala. Vse ostane kot prej, edina sprememba bo v tem, da bo goriška pokrajina odslej pristojna k prizivnemu sodišču v Trstu in ne več v Benetkah kot doslej. Tako se je za enkrat ugodno rešilo pereče vprašanje goriškega tribunala, ki je povzročilo med Goričani precejšnje razburjenje.

S. K. P. D. V GORICI

vabi na

SLIKARSKO RAZSTAVO

katere prireja

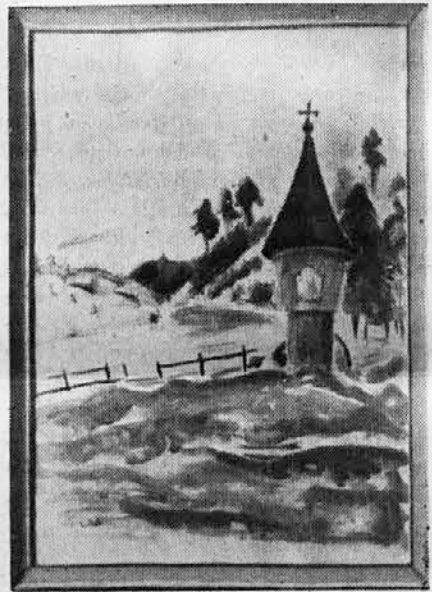
A. ČEBUL

v dvorani Marijinega doma na Placuti.

Umetnik nam v sliki prikazuje koroške motive.

Otvoritev razstave bo v sredo 4. julija 1956 ob 20.30.

Razstava bo odprta vsaki dan, do včetrsega 8. julija 1956, od 10. do 12. ure, ter od 15. do 18.30.

Koroško znamenje

Sv. Višarje

Zopet so za kresno nedeljo mogočno zapeli višarski zvonovi in lepo planinsko svetilče je začelo sprejemati romarje od vseh strani. Človek bi skoro ne verjel, ker smo še v soboto videli z doline, kako na Montažu sneži.

Lepo sončno jutro me je izvabilo, da sem šel na pot. Iz Rajblja je dve uri in pol hoda do Sv. Višarj. Lepo število romarjev sem našel tam gori, med njimi tudi 73-letno sovaščanko. Po večini so bili iz Zabnic in Ovjče vasi. Tudi skupina Av-

strijev z nekaj duhovniki je prišla na prvo letošnje romanje. Za vse je bilo poskrbljeno. Za slovenske romarje ob 10. uri, ki so tako prisrčno peli, ob 11. uri pa za romarje nemškega jezika.

Razgled je bil krasen. Vsi bližnji veličani ogrnjeni v sneženi plašč, so se blesteli v junijskem soncu. Ko se je okrog 11. ure pooblačilo, je kar mrzla sapa zavela okrog Marijinega hriba. Da se je zima letos dolgo držala pri nas se močno pozna na Višarjah. Trava komaj poganja in na planini ni še nič krav. Le trop ovac nas je na njej pozdravil.

Ko sem stal na hribu nad cerkvijo sem premišljeval, kako si je mogla Marija izbrati prav ta kraj za svoj dom. In nisem našel drugega odgovora kot tega, da je hotela prav tu povezati v ljubezni vse tri veje narodov, ki bivajo okrog nje: Germane, Slovane in Latince. Oh, da bi se to vsaj v bodoče zgodilo, da bi drug drugega bolje razumeli, drug z drugim potrpehli, drug drugemu pomagali in od višarske Marije odhajali z zavestjo, da smo vsi bratje med seboj in vsi otroci skupne matere Marije.

Romar

Nasha dobra mama

gospa FRANČIŠKA ISKRA, roj. Vogelink

je 11. junija 1956 po sklepu božje volje dokončala svoje tuzemsko življenje. Vera in ljubezen do Boga sta spremljali njeno skrb za družino in jo krepili v trpljenju, ki ji ga v življenju ni manjkalo. Molimo zanjo!

Poljce, Begunje na Gorenjskem, Rim, Indianapolis, U.S.A.

Sin ANTON, duhovnik

V nedeljo 1. julija vsi na prosvetno prireditev na Repentabor!